

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

MICHELLE SMART
Skandalingas sutramdymas

2016 lapkritis–gruodis

Siciliečiai

nygu.lt

Michelle Smart
(Mišelė Smart)

SKANDALINGAS SUTRAMDYMAS

Trijų knygų serija
"*Siciliečiai*"
Trečia knyga

Versta iš Michelle Smart, Taming the Notorious Sicilian, 2014

© Michelle Smart, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Evelina Klimaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0138-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

Frančeskas Kalvetis sustabdė savo motociklą *MV Agusta F4 CC* priešais raudoną šviesoforo signalą ir kaire koja atsirėmė į asfaltą. Dar tik septynios ryto, o gatvės jau pilnos.

Ko tik jis nebūtų atidavęs už galimybę važiuoti tuščiais, žaliais laukais besidriekiančiais keliais.

Jis ilgėjosi Sicilijos, joje niekuomet nebūna tokių pilkų dienų, kokios būdingos Londonui. Ar tai *pavasaris*? Jo gimtinėje net žiemos malonesnės.

Frančeskas plačiai nusižiovavo ir iš įpročio kilstelėjo delną prie antveidžio, nors per šalimą jo veido nebuvo matyti.

Po tokios ilgos nakties vertėjo paprašyti Marijaus parvežti namo, tačiau Frančeskui nepatiko būti kieno nors vežiojamam, ypač automobiliu. Jam *važiavimas* reiškė kelis dalykus.

Šviesoforas persijungė į žalią šviesą ir, prieš pajudėdamas iš vietos, Frančeskas nuo antveidžio nubraukė drėgmę.

Tai bent šalis. Toks jausmas, kad važiuoju pro debesį.

Artėjant prie dar vieno šviesoforo, jo dėmesį patraukė dviratininkė, tiksliau, jos ryškiai geltonas šalmas. Ji sustojo prie šviesoforo, vos užsidegus geltonai. *Jos vietoje būčiau mynęs toliau*, – pagalvojo Frančeskas. – *Būtų spėjusi*.

Tačiau toji moteris aiškiai paisė įstatymų ir norėjo gyventi. Ji sustojo prie pat linijos. Šalia jos privažiavo didelis visureigis.

Jos įvairiausių tonų šviesūs plaukai buvo storiausi, kokius Frančeskui teko matyti, ir siekė pusę nugaros.

Įsijungė žalias šviesoforo signalas, ir moteris pajudėjo, tiesdama ranką kairėn ir sukdamą į tą pačią pusę. Automobilis lėtai patraukė iš paskos, Frančeskas taip pat.

Gatvė priešais buvo tuščia. Dviratininkė padidino greitį...

Tai nutiko taip staigiai, kad akimirką Frančeskas buvo įsitikinęs, jog jam pasivaideno.

Neparodęs jokio signalo, visureigis staiga šoko lenkti dviratininkės, tačiau neapskaičiavo atstumo ir kliudė dviračio ratą, nuversdamas moterį veidu į bordiūrą.

Frančeskas sustabdė motociklą, automatišku judesiu atlenkė kojelę ir puolė prie moters.

Jo pasibjaurėjimui, avarijos kaltininkas nė

nestabtelėjęs numovė gatvę, pasuko dešinėn ir dingo iš akiračio.

Pro šalį ėjęs pėsčiasis ėmė nedrąsiai artintis prie aukos.

– Nejudink jos, – maudamasis šalną sulėjo Frančeskas. – Galbūt jai lūžo kaklas. Jei nori pagelbėti, iškviesk greitąją.

Praeivis žengė atgal ir ėmė raustis po kišenę, taip leisdamas Frančeskui priėti prie dviratininkės.

Moteris gulėjo ant nugaros, pusiau ant gatvės, pusiau ant šaligatvio, jos plaukai buvo išdrikę į visas puses. Ant šalmo, užslinkusio ant kaktos, puikavosi įtrūkimas, o dviratis buvo virtęs metalo laužu.

Frančeskas puolė ant kelių, nusimovė odines pirštines ir prispaudė du pirštus prie moters kaklo.

Pirštų galais pajuto silpną pulsą.

Praeiviui kalbantis su greitosios pagalbos operatoriumi, Frančeskas skubiai nusivilko odinę striukę ir apgobė ją nualpusią dviratininkę. Ji vilkėjo pilkomis kelnėmis ir rusvai žalsvu lietpalčiu, iš po kurio kyšojo juoda palaidinė. Ant vienos kojos mūvėjo baltą balerinos batelį, kita buvo basa.

Nuo minties apie dingusį batelį Frančeskui suspaudė krūtinę.

Jis troško pakišti savo striukę po nukentėjusiaja, kad apsaugotų nuo šalto šlapio betono, tačiau suprato, kad negali jos judinti, kol atvyks medikai.

Svarbiausia, ji kvėpavo.

- Duokš paltą, - sulojo ant kito žiūrovo, kuris stoviniavo šalia. Aplink juos buvo susibūrusi nedidelė minia. *Maitédos*, - piktai pagalvojo Frančeskas. Nė vienas iš jų nepriėjo pagalbėti.

Jam nekilo mintis, jog tai jo paties grėsminga išvaizda atgrasė aplinkinius nuo pagalbos teikimo.

Vyras, į kurį kreipėsi, nusimetė ilgą vilnonį paltą ir padavė jį Frančeskui. Šis griebė drabužį ir apvyniojo juo moters kojas.

- Penkios minutės, - tarė kalbėjusysis telefonu.

Frančeskas linktelėjo. Staiga pajutęs šaltą vėjo gūšį, palietė dviratininkės skruostą, kuris pasirodė ledinis.

Frančeskas palinko virš jos veido ir įdėmiai apžiūrėjo, ieškodamas iki šiol nepastebėtų sužeidimų. Laimei, iš nosies ar burnos kraujas nebėgo. Frančeskas švelniai kilstelėjo jos

šviesius plaukus, apnuogindamas ausį. Jokio kraujo.

Šitaip ją tyrinėdamas pastebėjo, kokia ji daili. Ne gražuolė, bet daili. Moters nosis buvo tiesi, tačiau kiek ilgesnė ir skruostai labiau apvalaini, nei būtų patikę jo aplinkos damoms. Tačiau vis vien daili.

Frančeskas prisiminė pastebėjęs kažką ant jos kaklo prieš užklodamas savo striuke. Atsargiai timptelėjo už juostelės.

Šios gale buvo ligoninės identifikacijos kortelė su vardu: *Dr. H. Čepmen. Gydytoja stažuotoja specialistė.*

Gydytoja? – Frančeskui ji pasirodė vos aštuoniolikos sulaukusi studentė...

Moteris atmerkė akis ir įsistebeilijo į jį.

Jam ištuštėjo galva.

Jos nuostabiose žaliai rusvose juodai apves-tose akyse atsispindėjo šokas. Moteris užsi-merkė ir po kelių akimirkų vėl pakėlė blakstienas. Šįkart jos žvilgsnis buvo ramus ir patenkintas.

Ji pravėrė lūpas, ir Frančeskas palinko arčiau, kad galėtų girdėti.

– Vadinasi, rojus išties egzistuoja, – sušnibždėjo ji.

Hana Čepmen atrėmė dviratį prie sienos ir pažvelgė į sidabru žibantį tentą su užrašu *Calvetti's*.

Jai patiko šitoks tiesmukas aiškumas – vieta priklausė Frančeskui Kalvečiui ir niekam kitam.

Nors buvo tik šešios vakaro ir klubas nedirbs dar keturias valandas, prie durų budėjo du galingo stoto juodai apsirėdę vyrukai. Moteriai tai pasirodė geras ženklas, nes praėjusius kelis kartus jai važiuojant pro šalį tarpduris buvo tuščias, vadinasi, ir viduje – situacija panaši.

– Atleiskit, – tarė ji. – Ar Frančeskas Kalvetis viduje?

– Jis užsiėmęs.

– Bet ar jis čia?

– Taip, tačiau nenori būti trukdomas.

Sėkmė! Jai pagaliau pavyko jį susekti. Frančeskas Kalvetis *daug* keliavo. Tačiau, nors ir suradusi, ji neturėjo galimybės su juo susitikti akis į akį.

Hana pabandė nusišypsoti.

Deja, jos dirbtinė šypsena nebuvo pakankamai įtikinanti ir privertė vyrus sukryžiuoti rankas ant krūtinės. Durims užstoti būtų pakakę ir vieno iš jų, ką jau kalbėti apie du raumenų

kalnus.

- Suprantu, kad nenorite jo trukdyti, bet gal galite jam pranešti, kad atvyko Hana Čepmen? Jis žinos, kas aš. Jei pasakys ne, tuomet pažadu išeiti.

- Negalime, tokie nurodymai.

Kalbėtis su jais buvo tas pats, kaip bandyti įtikinti Specialiąsias oro pajėgas savo sumanymo nekaltumu.

Hana mintyse atsiduso: *Na, ką padarysi...*

Tačiau jautėsi nusivylusi negalėdama tam vyrui asmeniškai padėkoti.

Ji ištiesė milžinišką gėlių puokštę ir padėkos atviruką, kuriuos atgabeno iki čia ne itin patikimame dviračio krepšyje.

- Gal tuomet galėtumėte perduoti jam šituos?

Nė vienas iš vyrų nepajudėjo jų paimti, tik įtariai ją nužvelgė.

- Prašau... Tai jau trečia puokštė, kurią jam nupirkau, ir būtų gaila ją išmesti. Prieš šešias savaites pakliuvau į avariją ir jis mane išgelbėjo...

- Pala. - Pakreipė galvą kairysis vyrukas. - Kokią avariją?

- Mane, važiuojančią dviračiu, partrenkė au-

tomobilis ir paspruko.

Apsaugininkai susižvalgė ir kažką aptarė kalba, kuri nepatyrusiai moters ausiai pasirodė panaši į italų. Logiška, juk Frančeskas Kalvetis – sicilietis.

Išsiaiškinusi savo gelbėtojo vardą, Hana apie Frančeską Kalvetį sužinojo daugiau, nei norėjo, – internetas buvo pilnas informacijos, pavyzdžiui, apie tai, kad jam trisdešimt šešeri, nevedęs, tačiau turėjo visą eilę įspūdingų draugių ir kad jam priklausė šeši naktiniai klubai bei keturi kazino visoje Europoje, taip pat kad jo šeimos vardas siejamas su Sicilijos mafija, o jo tėvas Salvatorė pravardžiuojamas *Sal il Santo* – Šventuoju Salu – dėl įpročio peržegnoti savo mirusias aukas.

Jo tėvas galėjo būti pats Liuciferis, ir tai nebūtų pakeitę Hanos įsitikinimo, jog Frančeskas geras žmogus.

Žmogus, išgelbėjęs jai gyvybę.

Drūtesnysis apsaugininkas atsisuko į ją.

– Kuo, sakei, esi vardu?

– Hana Čepmen.

– Minutėlę, pasakysiu jam, kad esi čia. – Jis patraukė savo plačiais pečiais. – Nežinau, ar jis norės pasimatyti.

- Nieko tokio, jei jis užimtas, - išeisiu. - Ji nežadėjo kelti scenos, tiesiog norėjo jam padėkoti, ir nieko daugiau.

Apsaugininkas dingo už dvivėrių durų.

Hana tvirčiau apglėbė puokštę. Ji vylėsi, jog ši Frančeskui nepasirodys per prasta, nes niekaip nesugalvojo, kaip dar jam atsidėkoti už tai, kad išgelbėjo jos, nepažįstamosios, gyvybę.

Po minutėlės durys atsivėrė, tačiau iš už jų pasirodė ne apsaugininkas, o už jį dar aukštesnis Frančeskas.

Ji tikrai nesitikėjo pamatyti tokio aukšto vyro.

Kita vertus, jos vienintelis prisiminimas apie vyrą, išvystą vos atmerkus akis, buvo jo dailus veidas. Hana buvo įsitikinusi, jog mirė, o Frančeskas - jos angelas sargas, turėjęs palydėti ją į rojų, kur jos jau laukė Betė. Ji dėl to netgi neliūdėjo, juk kam nepatiktų būti lydimai gražiausio vyro žemėje ir danguje?

Kitą kartą atmerkusi akis ji išvydo palatos lubas, ir ją užliejo nusivylimo banga, kad neįžengė pro dangaus vartus su Adoniu.

Nusivylimas? Ne, tai buvo šis tas daugiau: Adonis turėjo nuvesti ją pas Betę, tad žinia, jog Hana išliko gyva, buvo panašesnė į tikrą

katastrofą. Žinoma, netrukus pabudo sveikas protas.

Mintimis sugrįžusi į realybę ji pagaliau suprato esanti gyva.

Gyva.

Kokia nesijuto gerus penkiolika metų.

Buvo užstrigusi savotiškoje skaistykloje. Ji, darbšti, praktiška Hana Čepmen, kuri prieš miegą skaitė medicinos žurnalus, gyveno skaistykloje.

Per tas kelias savaites po nelaimingo atsitikimo Hana baigė įtikinti save, jog jos atmintis klydo, juk joks mirtingasis negalėjo atrodyti taip angeliškai. Be to, ji smarkiai susitrenkė galvą. Net jo nuotraukos internete nebuvo tokios įspūdingos.

Dabar paaiškėjo, jog atsiminė gerai.

Frančeskas Kalvetis tikras grožio įsikūnijimas...

Kartu ir labai vyriškas.

Jo aukštą, liekną figūrą puošė tamsiai pilkos kelnės ir balti prasegti marškiniai atraitotomis rankovėmis. V formos iškirptėje, kuri buvo Hanos akių lygyje, tamsių plaukų kuokštelyje žibėjo paprastas auksinis kryžius ant grandinėlės.

Ji staiga pajuto užkaistant kraują.

Hana susitvardė ir pakėlė akis į rimtą vyro veidą. Netgi jo nedraugiškas gilių akių žvilgsnis – *ak, kokios jos gražios ir tamsios, kaip šokoladinis pyragas*, – nesutramdė jos veide pražydušios šypsenos. Ji ištiesė jam puokštę ir atviruką sakydama:

– Aš Hana Čepmen, jos – jums.

Frančeskas žvilgtelėjo į gėles ir tuomet vėl į ją, tačiau nė nekrustelėjo jų paimti.

– Tai mano padėkos dovana, – pabandė paaiškinti Hana. – Suprantu, kad jos neprilygsta tam, ką dėl manęs padarėte, tačiau norėjau kaip nors atsidėkoti ir parodyti, jog esu jums skolinga.

Frančeskas kilstelėjo antakį.

– Skolinga man?

Nuo jo gilaus balso ir akcento moterį net nukrėtė šiurpas.

– Tiek daug dėl manęs padarėte, – atsakė ji.

– Net jei turėčiau daugybę pinigų, negalėčiau atsilyginti už jūsų gerumą, tad taip, esu jums skolinga.

Frančeskas prisimerkė ir įdėmiai ją nužvelgė, prieš linktelėdamas į duris.

– Užėikit minutėlei....